

РЕШЕНИЕ

№ 1186

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 02.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **4723** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Производството е образувано по искова молба на А. М. А. от [населено място], против Дирекция за национален и строителен контрол при Министерство на регионалното развитие и благоустройство като в условията на обективно съединяване са предявени иски за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер от 3400 лева, поради неотдаване под наем на недвижим имот, находящ се на [улица], [населено място], за периода 01.03.2009 година до 01.02.2010 година.

Исковите претенции са конкретизирани с молба от 05.07.2010 г. (л. 141) и молба от 26.10.2010 г. (л. 166) както следва:

Твърди се, че имуществените вреди са претърпени в резултат на три незаконосъобразни акта на ДНСК: 1. Заповед № 3/07.10.1998 година на началника на ДНСК, за което се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 680 лева; 2. Заповед № 87/16.03.1999 година на главен държавен инспектор в ДНСК, за която се претендира обезщетение в размер на 680 лева имуществени вреди и 3. Иска се от съда да се произнесе по същество относно съществуването (издаването) на актове обр. 15, 16 и 17 за процесната сграда, както и истинността на акт обр. 16/92 г. издаден от район С..

Твърдят се незаконни действия/бездействия на ответника - отказ прилагането на чл. 164 ЗТСУ (отм.) за жилищни строежи, за които не са издавани образци 15, 16 и 17, за които се претендира обезщетение в размер на 1190 лева имуществени вреди; отказ от

изпълнение постановление от САП № 835/98 година – нарушение на чл. 119 от ЗСВ, досежно въвеждане на ЖСК в експлоатация, за което се претендира обезщетение в размер на 510 лева имуществени вреди и отказ от изпълнение на заповед на заместник министър З. от МРРБ № 812/99 година за въвеждане на ЖСК в експлоатация, за което се претендира обезщетение в размер на 340 лева имуществени вреди.

Претендираните имуществени вреди представляват пропуснат наем за два тристайни апартамента на III и IV ет., всеки един по 75 кв.м. и мазе от 15 кв.м. Твърди се, че на ищецът не е издаден нотариален акт поради неиздадени обр. 15, 16 и 17 от наредба № 6 за сградата, находяща се на [улица], което не допуска до разпореждане с частна недвижима собственост – отдаване под наем. Подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноси.

Отвратната страна, чрез представляващия юрисконсулт, изразява становище за недопустимост на исковата претенция, алтернативно за отхвърляне на исковите като неоснователни по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Едва в писмените бележки е направено искане за присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за уважаване на исковата молба.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и съобрази разпоредбите на закона, установи следното:

Видно от представените по делото Протокол от 05.06.1986 г. на общото събрание на ЖСК „Е.” и Заповед № РД-41-2405/10.11.1986 г. на Председателя на ИК на СНС, ищецът А. М. А. е получил в обезщетение апартамент № 1 – мезонет на ет. III и IV на 121,18 кв.м. и мазе № 6 на 11,82 кв.м., находящ се на [улица], м. „Центъра”, кв. 431 А. По делото е представен Протокол образец 16 от 1992 г. за обект ЖСК Е. на приемателна комисия по чл. 40 от Наредбата за държавно приемане на обекти от капиталното строителство (л. 10-23). С решение от 30.01.2009 г. на СРС, I ГО, 42 с-в по гр.д. № 10906/2008 г., влязло в сила на 20.02.2009 г., е признато за установено на основание чл. 124, ал.4 от ГПК, че Протоколът по чл. 40 от Наредбата за държавно приемане на обекти от капиталното строителство, обр. 16, на приемателната комисия за обект ЖСК Е., находящ се на [улица] [населено място], в частта относно избени помещения № 3 и № 6, в което е посочено избено помещение № 3, абонатна станция, няма отклонения от проекта, окончателно е завършено и прието от СЕК С. за експлоатация и избено помещение №6 към ап. № 5, няма отклонения от проекта, окончателно е завършено, е неистински документ с невярно съдържание.

Със заповед № 87/16.03.1999 г. на главен държавен инспектор при ДНСК е отменен незаконосъобразно издадения Протокол 16/02.09.92 г. за строеж ЖСК Е., [улица], С. и е наредено на началника на СРДНСК в срок до 31.03.1999 г. да се разпореди за нанасяне на отмяната във всички екземпляри на съответния протокол обр. 16. Тази заповед е обявена за нищожна с решение от 29.12.2000 г. на СГС по ах.д. № 1407/1999 г.

По делото е представена Заповед № 3/07.10.1998 г. на началника на ДНСК, с която на основание чл. 158, ал.1 от ЗУТ са предоставени на С. Т. Г. правомощията на издава заповеди за спиране на незаконни строежи, да разрешава ползването на завършени строежи, да издава наказателни постановления за налагане на глоби и на икономически санкции за юридически лица, да издава заповеди за премахване на незаконни строежи, да прави предложение до областните управители или кметовете за отнемане на строежи

в полза на държавата, съответно на общината и да спира действието на издадени строителни книжа и издава заповед за отмяната им в предвидените то закона и правилника за неговото прилагане случаи. С протоколно определение от 21.10.2010 г. на ищеца изрично е указано, да представи по делото доказателства за незаконосъобразност на тази заповед, като до приключване на устните състезания по делото, такива доказателства не са представени.

По делото е представено Постановление от 14.12.1998 г. на прокурор при Апелативна прокуратура С. № 835/98 г., с което на основание чл. 119, ал. 5 от ЗСВ на кмета на район С. е предложено да отмени акт обр. 16/92 г. за приемане на обект – ЖСК Е. – находящ се в [населено място], [улица], като незаконосъобразен и се разпореди за повтаряне на процедурата, при строго спазване на разпоредбите на ЗТСУ и ППЗТСУ. По делото е представено и писмо от 20.01.1999 г. на заместник министъра на регионалното развитие и благоустройство (л. 31-32), с което е възложено на ДНСК да окаже ефективно съдействие и контрол на действията на кмета на район „С.“, СО по изпълнение на постановлението на САП.

По делото са представени многобройни доказателства от които се установява, че в архива на район С., СО не съществува оригинал от Протокол образец 16 за обект ЖСК Е., [улица] (л. 62, л. 53, 54, 55, 75, 103, 220, 292).

От заключението на приетата по делото СТЕ, се установява, че актове обр. 15 и 17 за процесната сграда не са издавани. В проверените от СТЕ документи не е открито разрешение за ползване, не е открит и мотивиран отказ за издаване на разрешение за ползване. Експертната е определила и пазарната наемна цена на недвижимия имот в няколко варианта.

При така установените фактически обстоятелства част от предявените иски се явяват недопустими, а друга част неоснователни.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, отменени по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред което е предявен искът за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК);
2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/;
3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Искът се предявява срещу органите от чиито незаконни действия и бездействие са причинени вредите /чл. 7 от ЗОДОВ/.

При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

На първо място искането на ищеца А. за произнасяне по същество от съда относно

съществуването на акт обр. 15, 16 и 17 от район С., СО и истинността на акт обр. 16, по своя характер и естество представлява предявяване на установителен иск за факт, който е недопустим по следните съображения: иск, с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетение на вреди причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица на основание чл.204, ал.2 от АПК, може да се съедини с оспорването на административен акт и фактически действия и бездействия на административен орган, от което се претендира настъпването на вредата, но не и с друг иск. Още по – малко с установителен иск за факт, който поначало е недопустим, след като законът не е предвидил изрично сочения от ищеца факт в предмет на установителен иск (чл. 128, ал.1, т. 8 и ал.2 от АПК и чл. 124, ал.4 и ал.5 от ГПК). По отношение на истинността на акт обр. 16 е налице влязло в сила съдебно решение, с което е установена неистинността на този документ, но само в частта му по отношение на отразеното относно избени помещения № 3 и № 6, в което е посочено избено помещение № 3, абонатна станция, няма отклонения от проекта, окончателно е завършено и прието от СЕК С. за експлоатация и избено помещение №6 към ап. № 5, няма отклонения от проекта, окончателно е завършено. Отделно следва да се има предвид, че издаденият Протокол обр. 16 не представлява индивидуален административен акт. Същият е съставен по реда на действалата към момента на съставянето му Наредба за държавното приемане на обекти по капиталното строителство и не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 2 от ЗАП (отм.) и по сега действащия чл. 214 ЗУТ (в този смисъл и определение № 2088/22.02.2008 г. на ВАС, II отд. по адм.д. № 1855/2008 г.).

Ето защо така предявеният иск е недопустим и исковата молба в тази й част следва да бъде оставена без разглеждане, а производството прекратено.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, като в случай на незаконосъобразно действие, същото би могло да бъде констатирано и в производството по обезщетението; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да бъде реализирана отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Претендират се вреди от следните незаконосъобразни актове: Заповед № 3/07.10.1998 година на началника на ДНСК, за което се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 680 лева и Заповед № 87/16.03.1999 година на главен държавен инспектор в ДНСК, за която се претендира обезщетение в размер на 680 лева имуществени вреди.

Съгласно чл. 203, ал.1 от АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, като за неуредените въпроси се прилага ЗОДОВ. Законодателят въвежда

като абсолютна процесуална предпоставка за иск по чл.1, ал.1, т.1 от ЗОДОВ [Bapis://norm|4203|8|1|/](https://norm|4203|8|1|/) изискването по чл. 204, ал.1 от АПК [Bapis://norm|2024|8|204|/](https://norm|2024|8|204|/), искът да се предяви след предварителна отмяна на незаконосъобразния административен акт по съответния ред, като по чл. 204, ал.2 от АПК [Bapis://norm|2024|8|204|/](https://norm|2024|8|204|/) е допустимо обективно съединяване на жалба срещу административен акт с искова молба за присъждане на обезщетение.

По отношение на първата заповед (Заповед № 3/07.10.1998 година на началника на ДНСК), следва да се има предвид, че същата не представлява индивидуален административен акт по смисъла на закона, а вътрешно служебен такъв. Отделно по делото въпреки указанията на съда, не са представени доказателства този акт да е отменен по надлежния ред. Противно на твърденията на ищеца, Заповед № 3/07.10.1998 година не е предмет на решението по адм.д. № 1407/1999 г. описа на СГС и не е обхваната от обективните предели на силата на пресъдено нещо. След като не е налице предварително отменен административен акт, липсва първата процесуална предпоставка за допустимост на иска. Поради което исковата молба в тази ѝ част следва да бъде оставена без разглеждане и производството прекратено.

По делото е представено решение от 29.12.2000 г., постановено по адм.д. № 1407/99 г. по описа на СГС, с което е обявена за нищожна Заповед № 87/16.03.1999 г. издадена от главния държавен инспектор при ДНСК. Липсват каквито и да е доказателства за причинно следствена връзка между обявената за нищожна заповед и твърдените от ищеца вреди. Още повече, че нито от представените по делото писмени доказателства, нито от приетата СТЕ, се установява, че именно от прогласената за нищожна заповед ищеца е претърпял вреди в размер на 680 лева от невъзможността да отдаде под наем процесния имот, поради което исковата претенция в тази ѝ част, се явява неоснователна.

В съответствие с чл.204, ал.4 от АПК, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

По отношение на твърдяните действия и бездействия на ответника, следва да е има предвид, че в хипотезата когато административен орган или длъжностно лице са задължени да извършат действие или да се въздържат от такова по силата на закона или друг по степен и юридическа сила нормативен акт, конкретните действия и бездействия следва да се посочат изчерпателно в исковата молба, в оглед доказването им, както и на настъпване на вредоносната последица от тях. Общото им посочване, без конкретизиране на приложимата законова норма, води до недоказаност на исковата претенция. В случая въпреки многократните указания на съда в тази насока, ищеца не конкретизира органа или длъжностното лице, които извършват незаконосъобразните действия, респективно извършват бездействия.

Отделно в съответствие с чл. 256 от АПК, фактическите действия трябва да са такива, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона. В съответствие с чл. 164 от ЗТСУ (отм.), когато сградите не са приети по установения ред, органите на Дирекцията за национален строителен контрол забраняват с мотивирана заповед обитаването, съответно ползването, на сградите, съоръженията, техническите уредби и инсталациите и издават нареждане до доставчиците за прекъсване на храненето им с електрическа и топлинна енергия, газ, вода и телефон. Подобна е и разпоредбата на чл. 222, ал.1, т.6 и т. 7 от ЗУТ. В изпълнение на тези правомощия, ДНСК действа служебно. Претенциите за издаване на такава заповед не намират опора в специалната норма на ЗУТ, тъй като в ЗУТ, явяващ се специален

закон, липсва императивна разпоредба, вменяваща в задължение на органите на ДНСК извършването на конкретни действия и в този смисъл не намира приложение нормата на чл. 256 от АПК, поради което не е налице незаконосъобразно бездействие (в този смисъл Определение № 12362 от 22.10.2009 г. на ВАС по адм. д. № 9864/2009 г., II о.). Не се установява по делото отказ от изпълнение постановление от САП № 835/98 година и отказ от изпълнение на заповед на заместник министър З. от МРРБ № 812/99 година за въвеждане на ЖСК в експлоатация, тъй като именно в изпълнение на тези указания е издадена Заповед № 87/16.03.1999 г., обявена в последствие за нищожна. Отделно посочените действия, респ. задължения не произтичат пряко от закона поради което е неприложима хипотезата на чл. 256 и чл. 257 от АПК.

Дори да приемем, че е налице незаконосъобразни действия/бездействия на органи на ответника, то липсват доказателства за причинно следствена връзка между тези действия, респ. бездействия и твърдените от ищеца вреди. По делото не са представени доказателства да е правен опит за издаване на разрешение за ползване за процесната сграда, не е открит и мотивиран отказ за издаване на разрешение за ползване. Това се установява и от приетата по делото и неоспорена от ищеца СТЕ. Отделно не са представени доказателства и да е правен опит за издаване на нотариален акт за посочените имоти.

Съобразно установените обстоятелства по делото съдът приема, че не е осъществен фактическият състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 204, ал. 1 и ал. 4 от АПК, поради което исковите претенции, като неоснователни, следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на спора, на ответника се дължат разноски в съответствие с чл. 143, ал. 4 от АПК, но тъй като искането за присъждане на юристконсултско възнаграждение е направено едва с писмената защита представена по делото, а не до приключване на устните състезания по същото, на ответника не следва да бъде присъдено юристконсултско възнаграждение.

По изложените съображения Административен съд София - град, II АО, 36 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на А. М. А. против против Дирекция за национален и строителен контрол при Министерство на регионалното развитие и благоустройство, В ЧАСТТА Й за обявяване на съществуването (издаването) на актове обр. 15, 16 и 17 за сградата, находяща се на [улица] в [населено място], както и истинността на акт обр. 16/92 г. издаден от район С. по отношение на същата сграда.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на А. М. А. от [населено място], против Дирекция за национален и строителен контрол при Министерство на регионалното развитие и благоустройство, В ЧАСТТА Й, за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 680 лева причинени от незаконосъобразен административен акт – Заповед № 3/07.10.1998 година на началника на ДНСК, за периода 01.03.2009 година до 01.02.2010 година И ПРЕКРАТЯВА производството в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на А. М. А. от [населено място], против Дирекция за национален и строителен контрол при Министерство на регионалното

развитие и благоустройство, В ЧАСТТА Й, за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 2720 лева причинени от Заповед № 87/16.03.1999 година на главен държавен инспектор в ДНСК и незаконосъобразни действия/бездействия на органи и/или длъжностни лица на ДНСК за периода от 01.03.2009 година до 01.02.2010 година.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б., а в частта, имаща характер на определение - в 7 дневен срок от съобщението, с частна жалба.

СЪДИЯ: